KAS IR JĒZUS?

Tāpat kā es, līdz šim mums ir bijusi pastāvīga gastronomiska jubileja, ar šīm lieliskajām brokastīm, kuras mums bija; parasti tas ir aukstas smalkmaizītes gabaliņš un nedaudz ievārījuma ap to. Nesen es biju Fīniksā, un viņi iedeva man pankūkas bez...dienvidos mēs tos saucam par "plāceņiem", un tur klāt vispār nebija sīrupa, tāpēc man...man savējie bija jāapbārsta ar cukuru. Tie bija vienkārši... Bet tagad, šeit mums bija labs laiciņš! Un ne tikai tas, kas ir dabīgi, bet mums tāds bija arī garīgi.

2 Es ļoti priecājos dzirdēt šī brālīša liecību. Vienrīt es tiku izsaukts pie viņa gultas; viņi pateica man, ka kaut kas bija noticis. Man šķiet, ka viņš bija viens no pirmajiem, kas mēģināja sponsorēt šo sanāksmi. Protams, tas bija sātans, kas mēģināja izdarīt to šim Dieva vīram. Bet paskatieties, kā Dievs dara, Viņš pagriež to visu pretējā virzienā un padara par izcilu liecību, lai parādītu Savu spēku. Viņš izdarīs tā, ka visas lietas nāks par labu tiem, kas Viņu mīl. Esmu ļoti pateicīgs, ka dzirdēju šo liecību, brāli.

3 Un tā patiešām ir bijusi privilēģija, ka es varu būt šajā pilsētā kopā ar jums. Tas ir, nu, es nevaru to izteikt, kā es jūtos par to. Lūk, mums nav bijis milzīgs cilvēku pieplūdums un pārējais, kā tas reizēm notiek; bet šķiet, ka Dievs grasās kaut ko darīt, vai arī kaut ko sakārto, vienkārši gatavo cilvēkus kaut kam, atvedot cilvēkus atpakaļ tajā pozīcijā, kur viņiem vajadzētu būt, un lai satiktu šos jaukos draudzes ganus un tā tālāk.

4 Un turklāt, tā man ir privilēģija ierasties šeit šajā rītā, lai runātu Pilnā Evaņģēlija uzņēmējiem. Es saprotu, ka šī filiāle šeit vēl ir pavisam jauna. Tā ir ļoti maza, un, kā šeit teica tas brālis, viņiem bija vajadzīgi cilvēki.

5 Nu, kā daudzas lielas jaukas organizācijas, kuras...kuras es esmu pārstāvējis visā pasaulē, no visām pilnā Evaņģēlija, daudzas no baptistiem un dažādām, nu, es joprojām piederu vienai grupai, un tie ir uzņēmēji, jo tie nepārstāv nevienu konkrētu organizāciju. Pati par sevi tā...tā ir starp-evaņģēliska. Tā gluži vienkārši nepārstāv neko citu, kā vien pilno Evaņģēliju, un tāpēc mēs par to priecājamies.

6 Un es domāju, ka jūs, šīs pilsētas vīri, kas... Patiešām, ja jūs ticat, ka es jums saku kaut ko, kas ir patiesība, šis ir tas laiks, kad pilnā Evaņģēlija uzņēmēji var sanākt kopā sadraudzībai. Jūs viens no otra kaut ko iemācīsieties, tādā laikā kā šis, sestdienas rītā, lai runātu.

7 Prezidents...starptautiskais prezidents, brālis Šakarjans, es iepazinos ar viņu pirms daudziem gadiem. Daudzi no jums par to zina, par tām telegrammām, kas stāvēja uz galda, šādā kaudzē; un izskatot tās, es atradu kādu sievieti, vārdā Šakarjana, kas mira no vēža. Un Tas Kungs kaut kādā veidā mani tur aizveda, un tieši tur es iepazinos ar Šakarjaniem, kad viņa tika dziedināta. Tieši tur tika kristīts doktors Teodors Palavias, kad... viņš bija viņu ārsts, grieķu ārsts.

8 Viņš sacīja: "Jau šī ideja vien, jūs barojat cilvēkus ar viltus priekšstatiem." Sacīja: "Šī sieviete tur guļ un mirst!"

9 Vispirms, kad es ienācu tajā mājā, viņš teica: "Lūk, kad tu ieiesi," viņš teica, "esi cieņpilns, kluss," teica, "jo tā sieviete mirst. Viņa ir tur augšā, un viņai ir noņemtas abas krūtis, un viņa ir uzpampusi." Sacīja: "Viņa noteikti mirs." Un sacīja: "Tur vairs neko nevarat darīt." Un es kādu brītiņu klausījos viņa lekciju. Viņš sacīja: "Tagad esi ļoti kluss. Nelūdzies skaļi un neko tādu." Sacīja: "Pasaki savu īso lūgšanu un nāc atpakaļ lejā."

Es sacīju: "Jā, ser."

10 Tāpēc es devos. Es zināju, ka es to neņemšu vērā, saprotiet. Un es teicu, ka mēs... Es devos uz augšstāvu. Un tur bija, man šķiet, ka es paņēmu...tagad es to atceros. Es uzkāpu augšstāvā. Un Florence, tolaik jauna, skaista, jauna lēdija, un Roza, un visi pārējie, viņi visi lūdzās; un viņu māte gulēja bezsamaņā, jau pāris dienas bija bez samaņas, bija visa pietūkusi.

11 Un tā es nometos ceļos, lai palūgtu. Un, kad es to izdarīju, tur atnāca Tā Kunga eņģelis, nonāca pie gultas, teica: "Pēc trim dienām viņa piecelsies."

12 Tāpēc es vienkārši pagriezos un izgāju ārā, un viņi man sekoja. Es teicu: “Tas ir Tā Kunga Vārdā, viņa piecelsies.” Un, lūk, viņi sāka kliegt.

13 Lūk, atnāca doktors Palavias, un viņš grasījās izdzīt mani no mājas. Un viņš vienkārši... Es teicu... Viņš teica: “Jau šī ideja vien!” Un es teicu: “Nu...” “Jūs barojat šos cilvēkus ar viltus cerībām! Tā sieviete mirst.”

14 Es teicu: “Saskaņā ar visu jūsu statistiku tā tas ir. Bet saskaņā ar Tā Kunga Vārdu, nē.” Saprotat? Es teicu: “Viņa dzīvos.”

15 “Blēņas,” viņš teica, “tev būtu jāatstāj šī vieta, taisies prom no šejienes!”

16 Bet pienāca brālis Šakarjans, teica: “Brītiņu uzgaidiet.” Saprotat? Teica: “Mēs paaicinājām arī tevi kā mūsu ārstu, un mēs tevi augstu vērtējam.” Teica: “Bet mēs pasaucām arī brāli Branhamu. Tavas cerības, tu nedod mums nekādas. Viņš dod, saproti.”

17 Un es teicu: “Es pateikšu, ko es darīšu. Ja viņa trīs dienu laikā nepiecelsies un neiznāks, es uzkarināšu sev uz muguras uzrakstu 'viltus pravietis' un mēs brauksim tepat pa Losandželosu, un tu sēdēsi savā mašīnā, brauksi pa ielu, taurēsi skaņas signālu, rādīdams uz mani, saproti. Bet tad, ja viņa uzcelsies, tad es uzlikšu uzrakstu uz tavas muguras, 'šarlatāns', un mēs iesēdīsimies tavā mašīnā un taurēsim, saproti.” To viņš negribēja darīt. Vēlāk viņš tika kristīts kādā apūdeņošanas grāvī un kalpoja Tam Kungam. Kopš tā laika viņš tika paņemts mājās godībā.

18 Un tā es iepazinos ar Šakarjaniem. Vēlāk es piedalījos, lai palīdzētu viņiem organizēt viņu pirmo filiāli. Un pa visu valsti, pa visu pasauli es esmu palīdzējis viņiem viņu filiālēs. Tā ir ļoti jauka cilvēku grupa.

19 Es domāju, ka jūs...jūs kaut ko palaižat garām, ja jūsu sadraudzība nav nostiprinājusies šeit, jo tā ir sadraudzība. “Mums būtu jāpulcējas kopā,” saka Bībele, “kad mēs redzam tuvojamies beigas; neatstādami savu pulcēšanos kopā.” Tas...tas ne tikai paveiks to, tas stiprinās jūs. Un jūs...jūsu spēks stiprinās draudzi. Un tas viss... Pilnā Evaņģēlija uzņēmēji nav kāda organizācija, kas būtu nodalīta un teiktu: “Šī ir mūsu grupa.” Tas ir visiem ticīgajiem, lai sanāktu kopā. Un tā ir tikai draudzes daļa, saprotiet, pašas draudzes, garīgo ticīgo. Un es domāju, ka tas...tas ir svarīgi, ja jūs...ja jūs to darāt. Tas ir tāds kā maziņš, varbūt tas nav...

20 Es ceru, ka tas neizklausīsies zaimojoši. Bet kāds man nesen kādā sanāksmē pateica, viņš teica, viens vīrs teica: “Saka, ka tu esi sludinātājs.”

21 Es teicu: “Nu, es domāju, ka tāds kā pa pusei.” Es...es nedaudz baidos no tā, ko es saku par sludinātājiem Pilnā Evaņģēlija cilvēku vidū.

22 Jūs zināt, ka mans...mans tēvs bija jātnieks. Viņš iejāja zirgus. Kad es biju mazs zēns, es domāju, ziniet, ka arī es būšu jātnieks. Jūs zināt, kā mazi puikas grib būt tādi paši kā viņu tētis, un es arī gribēju kļūt par jātnieku. Tāpēc es devos ar tēti uz lauka galu, ziniet, kad ara zemi, un es ņēmu savu veco arkla zirgu un vedu viņu uz veco dzirdinātavu, ziniet, tā bija iztēsta no baļķa.

23 Cik daudzi ir to redzējuši, vecu... Nu, no kuras Kentuki daļas jūs esat? Ak! Cik daudzi ir gulējuši uz salmu matrača? Nu, es mierīgi varētu novilkt savu žaketi un kaklasaiti, es patiešām te jūtos kā mājās. Nu, tā...tā ir mana vide.

24 Tā ka es mēdzu doties uz turieni. Un tētim bija segli, ziniet. Un es viņu redzēju tur tālu laukā, un es ņēmu to veco arkla zirgu. Un es paņēmu visus savus brāļus un uzcēlu viņus visapkārt uz žoga, ziniet, un es biju vecākais no deviņiem. Aizgāju un sadabūju lielu sauju ar dadžiem un paliku tos zem segliem, un savilku sedlu siksnu, un uzkāpu viņam uz muguras. Ak! Tas vecais nabadziņš bija tik noguris, ka pat nespēja kājas no zemes atraut, un viņš vienkārši bļāva un grozījās, viņu durstīja daži, saprotiet, un tā siksna, kas bija viņam apkārt, slīdēja uz leju. Tā ka es noņēmu savu cepuri, un es vienkārši biju...es patiešām biju kovbojs. Es biju salasījies pārāk daudz žurnālu, tas ir viss. Es ļāvu maniem brāļiem domāt, ka es esmu īsts kovbojs, ziniet, tāpēc es domāju, ka es tāds esmu.

25 Kad man bija apmēram astoņpadsmit gadu, es aizlavījos no mājām un devos uz Arizonu. “Es

esmu viņiem vajadzīgs, lai iejātu viņu zirgus. Es esmu par to pārliecināts. Viņiem vienkārši... Es viņiem esmu vajadzīgs, tāpēc man jāaiziet no mājām." Nepilngadīgs, bet es aizlavījos, un tā sagadījās, ka es nokļuvu Fīniksā tieši rodeo laikā, ziniet. Tā nu es aizgāju uz turieni, lai apskatītu viņu zirgus, lai paskatītos, ar kuru jāšu es. Tos, uz kuriem tie pārējie nespēs jāt, es grasījos uz tiem jāt, ziniet, man bija sudraba segli.

26 Es biju maziņš zēns, vienmēr esmu bijis ļoti īss, un es nodomāju, ka dabūšu sev pārīti kovboja bikšu. Es zināju, ka tādas valkāja mans tēvs. Bet tolaik viņam tādu nebija, un tā es dabūju sev... Es ieraudzīju vienu skaistu pāri, ziniet, tiem apakšā bija rakstīts A-r-i-z-o-n-a, ar vēršu galvām un tamlīdzīgām lietām. Es nodomāju: "Ak vai, tās man izskatīsies labi," ziniet, kā mazs bērns. Es tās uzvilku, apmēram pusmetrs no tām vilkās pa grīdu. Un es izskatījos kā viens no tiem mazajiem pundurgaiļiem, ziniet, ar tām spalvām. Es nodomāju: "Tas nederēs," tāpēc es vienkārši aizgāju un sadabūju sev Levis džinsu pāri.

27 Un es nodomāju: "Es nopelnīšu pietiekami daudz naudas." Tāpēc es aizgāju un apskatīju visus tos zirgus, kas tur stāvēja; tik mežonīgi, ka viņi pat sienu neēda, un tas bija barotavā. Es nodomāju: "Ak vai!"

28 Tā ka pirmo reizi, kad viņi izveda ārā, tas izrādījās... Dīvaini, ka es saku to šorīt, es līdz pat šim brīdim pat nebiju par to domājis, bet pirmo zirgu, uz kura tovakar bija jājāj tajās sacīkstēs, sauca par "Kanzasas bandītu", un tas bija no Kanzasas, viņš bija milzīgs, septiņpadsmit plaukstu augsts bandīts. Un tā nu tam slavenajam jātniekam bija paredzēts uz viņa jāt.

29 Es uzkāpu uz aploka žoga, tāpat kā visi pārējie jātnieki, ziniet, un apsēdos tur augšā. Viņi aizstūma to cepuri uz skausta. Es nodomāju: "Es izskatos kā īsts jātnieks," lūkodamies uz augšu.

30 Un tā tas vīrietis iznāca, viss izdekorēts. Viņš...viņš, kad viņš izjāja no nožogojuma, jādams uz tā zirga, tas kādas divas vai trīs reizes savērpās un palēcās, un tas zēns... Zirgs devās uz vienu pusi, bet tas vīrs uz otru. Strādnieki saķēra zirgu. Bet jātnieku aizveda ar ātro palīdzību, viņam no ausīm tecēja asinis. Un tas zirgs tur joņoja, bet strādājošie to satvēra.

31 Tas vadītājs pienāca un teica: "Es došu simts dolāru jebkuram vīram, kas nosēdēs uz viņa desmit sekundes." Viņš izgāja cauri tai vietai, izgāja tur cauri, teica...paskatījās tieši uz mani, teica: "Vai tu esi jātnieks?"

32 Un es teicu: "Nē, ser." Es ļoti ātri mainīju savas domas. Es nebiju nekāds jātnieks.

33 Kad mani pirmo reizi ordinēja, Misionāru baptistu draudzē, es nēsāju savu Bībeli padusē, ziniet, *šādā* veidā, un es saņēmu savus...savus dokumentus. Es...es biju ticības aizstāvis, tas arī viss. Es domāju, ka es esmu sludinātājs.

34 Kādu dienu es ierados šeit Sentluisā, kad tika dziedināta šī Dogertija meita, un es domāju, ka es esmu kalpotājs. Es aizbraucu uz turieni un satiku tos pentakostus. Un šis Roberts Dogertijs, daži no jums viņu varbūt pazīst. Un es dzirdēju viņa sludināšanu. Un šis vīrs sludināja tā, ka viņš sabruka uz ceļiem, un viņa seja kļuva zila, un viņš nokrita uz grīdas un atkal piecēlās, atvilkdams elpu; tu varēji viņu dzirdēt divu kvartālu attālumā, turpināja sludināt.

35 Es, mans vecais, lēnais baptistu stils vienkārši tik ātri nedomā. Kopš tā laika, kad kāds man prasa: "Vai tu esi sludinātājs?" Es saku: "Nē, ser." Man ir teju vai jābūt nomodā par to.

Viens puisis pateica man tur, Filadelfijā...

36 Tieši tur notiks nākamā starptautiskā sanāksme. Man būs jārunā 29. datumā, jāatklāj sanāksme 29. datumā doktoram Braunam un...un daudziem no tiem brāļiem tur. Tas būs Filadelfijā, sāksies šī mēneša 29. datumā. Tā man ir privilēģija, atklāt sanāksmi šādā veidā, un es novadīšu viņiem pāris brokastis.

37 Kāds man pateica: "Kāpēc tu saisties ar to uzņēmēju grupu? Tev vajadzētu būt sludinātājam."

Es teicu: "Nu, es esmu uzņēmējs."

Viņš teica: "Nu, kāds...kāds ir tavs bizness?"

38 Un es teicu: “Drošības bizness.” Es pateicu to ātri, lai viņš to neuztvertu, saprotiet. Viņš nesaprata, ko es teicu. Es neteicu “apdrošināšana”, es teicu “drošība”.

39 Viņš teica: “Nu, es...es priecājos to zināt.” Viņš teica: “Kas, kur ir šīs kompānijas galvenais birojs?” Teica: “Kāda veida apdrošināšana tā ir?”

Es teicu: “Mūžīgā dzīvība.”

Viņš teica: “Es nekad neesmu par to dzirdējis. Kur atrodas galvenais birojs?”

Es teicu: “Godībā.”

40 Tāpēc, ja kāds no jums, puiši, ir ieinteresēts, es gribētu pārrunāt ar jums tās polises noteikumus pēc dievkalpojuma beigām.

41 Un es atceros, ka pirms kāda laika...runājot par apdrošināšanu. Es ceru, ka šeit nav kāda apdrošināšanas aģenta. Starp citu, mans brālis ir “Prudential” apdrošināšanas aģents. Un tā, man pateica, ka reiz es noslēdzu nedaudz neskaidru apdrošināšanas darījumu. Un viņi neizskaidroja mums pilnīgi pareizi polises noteikumus, un tētis desmit gadus strādāja divdesmit gadu izmaksājamiem noguldījumiem, tā mēs domājām. Kad pienāca laiks saņemt ieguldīto, tie izrādījās septiņi dolāri un piecdesmit centi, bet mēs domājām, ka tas būs simtiem dolāru vērts. Bet...un es...es nezinu. Tas ir labi, apdrošināšana ir laba lieta, lūk, es to nenoniecinu. Tas ir pilnībā normāli.

42 Tā ka man bija draugs apdrošinātājs, pareizāk sakot, viņš pārdeva apdrošināšanas polises, puisis, ar kuru mēs kopā gājām skolā; viņa brālis raksta “Augšistabai”, viņš ir ļoti labs baptistu kalpotājs. Tā ka Vilmers kādu dienu atnāca pie manis aprunāties, teica: “Billij, es esmu atnācis parunāt ar tevi par apdrošināšanu.”

43 Es teicu: “Nu, Vilmer,” es teicu, “zini ko, mēs vienmēr esam bijuši labi draugi,” es teicu, “un tā tālāk.” Es teicu: “Ja tu gribi parunāt par laikapstākļiem vai...vai ko citu, labi, un par makšķerēšanu vai vēl kaut ko. Es vēlos parunāt par to. Bet...”

Lūk, viņš teica: “Nu,” teica, “tev patiešām vajag apdrošināšanu.”

Un es teicu: “Man ir drošība.”

44 Un viņš teica: “Ak pied... Tad es pieņemu, ka Džese,” tas ir mans brālis, “tev jau ir pārdevis polisi?”

45 Es teicu: “Nē.” Un mana sieva paskatījās uz mani, it kā es būtu liekulis, ziniet, jo viņa zināja, ka man nav nekādas apdrošināšanas. Tā ka viņa paskatījās uz mani. Un es teicu: “Jā,” es teicu, “man ir drošība.”

46 Teica: “Kas tas ir?” Un es teicu:

Svētītā drošība, Jēzus ir mans!

Ak, kāds Dievišķās godības prieks!

Es glābšanas mantinieks, ko Viņš ir nopircis,

No Viņa Gara dzimis, Viņa Asinīs mazgāts.

47 Viņš sacīja: “Billij, tas ir ļoti labi, bet tas tevi nenogādās šeit uz kapsētu.”

48 Es sacīju: “Bet tas mani aizvedīs no turienes. Man...man nerūp, kā es tur nokļūšu; man rūp, kā tikt no turienes ārā.”

49 Uzņēmēji, es joprojām esmu šajā biznesā. Ja jūs vēlaties ar mani aprunāties par to, es labprāt to ar jums pārrunāšu.

50 Taču būt sadraudzībā, tā ir varena lieta. Es domāju, ka Rakstos ir teikts: “Cik saldi un patīkami ir tas, ka brāļi var mājot kopā vienprātībā. Tā ir kā svaidāmā eļļa, kas bija uz Ārona bārdas un tecēja lejup līdz pat viņa drēbju apakšmalām.” Ir kaut kas īpašs sadraudzībā!

51 Dievs vienatnē, sākumā Viņš bija tikai Dievs... Sākumā Viņš pat nebija Dievs. Vai jūs to zinājāt? Viņš nevarēja būt. Vārds *Dievs* nozīmē “pielūgsmes objekts,” angļu vārds. Saprotat? Jo

Viņš bija Elohims, pats par sevi Pastāvošais; Viņš pat nebija Dievs. Taču Viņā bija atribūti, tādi, kā tava doma. Saprotat? Tava doma, man kaut kas ir jāsaprot, un tad... Es domāju par to un pēc tam runāju. Un vārds ir izteikta doma. Tātad: "Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds tika izteikts," saprotat, tika atnests.

52 Un tagad viss ir tas pats. Tāpat kā esam mēs, dzimušie no augšas, mums ir mūžīgā dzīvība. Ja mums ir mūžīgā dzīvība, tad ir tikai viena veida mūžīgā dzīvība, tas ir Dievs. Un mēs esam Viņa atribūti. Lūk, es varu šādi runāt kristiešu vidū. Mēs esam atribūti. Un Jēzus atnāca kā Izpircējs. Cik daudzi tam tic? Izpirkt nenozīmē radīt kaut ko jaunu. Izpirkt nozīmē atvest atpakaļ to, kas jau ir bijis. Saprotat? Tad no kā jūs baidāties? Saprotat? Tas viss...tas viss ir Viņa rokās, pulkstenis tikšķina pareizi. Tam visam ir jābūt šādi, un tas atved mūs līdz šim brīdim tagad.

53 Lūk, un es ticu un noteikti ceru, ka ikviens no jums, vīrieši, kas šorīt esat šeit un kas neesat šīs jaukās sadraudzības biedri, ka jūs pārrunāsiet to šeit ar šo jauko vīru; es tikko kā paspiedu viņam roku, ar šīs nodaļas prezidentu. Un stiprinieties! Dāvids teica, ka viņš stiprināja sevi pret ienaidnieku. Un jūs, vīri, jūs...jūs...jūs gribat darīt visu iespējamo, lai nostiprinātos pret ienaidnieku. Mēs esam šeit kā pilnā Evaņģēlija brāļi, saprotiet. Mēs ticam tam. Ķersimies pie darba un iesim, un sameklēsim dažus no tiem citiem brāļiem, un ievedīsim viņus, vai nu viņi ir no pilnā Evaņģēlija, vai nē, un atvedīsim viņus uz mūsu...mūsu sanāksmēm. Un lūgsimies un darīsim savu daļu, lai stiprinātu Kristus ķermeni, un, to darot, mēs stiprinām sevi. Lai Dievs ir ar jums, palīdz jums. Jebkurā laikā, ja es varu jums palīdzēt, dariet man zināmu. Tagad, pirms mēs vērsīsimies pie Vārda...

54 Es negribu jūs šeit aizkavēt pārāk ilgi. Es...es esmu tikai... Kā es teicu pirms brītiņa: "Es esmu diezgan lēns, ziniet, un man tas savā veidā ir jāpārdomā lēni." Un...un mans prāts nav pārāk labs, pirmkārt, tāpēc man vienkārši ir vajadzīgs tam laiks; un es nezinu neko vairāk, kā vien to, ko Viņš saka man pateikt, un reizēm tas ieved mani nepatikšanās, reizēm tas mani no tām izved, tāpēc es vienkārši saku to, ko saka Viņš. Bet, pirms mēs vērsīsimies pie Vārda, vērsīsimies pie Autora.

55 Pirms kāda laika es braucu kopā ar kādu slavenu teoloģijas doktoru, iespējams, daudzi no jums viņu pazīst, Viljams Būts-Kliborns, un viņš sludina Evaņģēliju septiņās valodās. Un mums bija saruna par Dievu un Viņa atribūtiem. Un es runāju par to, teicu: "Dievs, tas ir kā dimants." Saprotat? Un es teicu: "Tātad šīs dāvanas, par kurām tu runā," es teicu, "tās...tās ir vienkārši Dieva mīlestības atspulgs." Un es teicu: "Tāpat kā Āfrikā, mēs..."

56 To raktuvju prezidents Kimberlijā bija viens no maniem palīgiem rindā. Viņš izvadāja mani pa dimantu raktuvēm Kimberlijā. Nu, tos var atrast guļam uz ielas, bet tu neuzdrošinies paturēt nevienu, ja vien tas nav noslīpēts. Strādniekiem tie ir jānoslīpē. Tā ka lielam dimantam iekšā nav uguns, kad tas tiek atrasts. Nē, tāpēc tas ir jānoslīpē.

57 Un tāds bija Dievs, un Viņam bija jātiek ievainotam par mūsu pārkāpumiem un mūsu grēku dēļ satriektam. Viņš ir tas lielais dimants. Un tad, kad dimants tiek noslīpēts (vai esat to pamanījuši?), tam tiek piešķirta trīsšķautņa forma, un saule, to apspīdot, atspoguļo septiņas krāsas. Saprotat? Un paskatoties uz sarkanu caur sarkanu, tas izskatās balts. Vai jūs to zinājāt? Tā tas ir. Sarkanais caur sarkano, tās ir tās Asinis, sarkanās Asinis, kas skatās uz... Dievs skatās uz sarkanu grēcinieku caur sarkanām Asinīm, tas padara viņu baltu. Viņš ir sirdī, saprotiet.

58 Un...un tāpēc, lūk, tur es teicu: "Dievs sakapāts, noslīpēts, satriekts, lai atspoguļotu tajos staros, kad tie apspīd Dieva vareno Vārdu, atspoguļotu to, kas ir Dievs."

59 Un šis Kliborna kungs sacīja: "Bet tu vienkārši nepazīsti Bībeli."

60 Es sacīju: "Tā varētu būt taisnība, bet es ļoti labi pazīstu Autoru. Tāpēc tas...tas ir tas galvenais, vai es pazīstu Autoru." Zināt Viņu, neatkarīgi no tā, vai tu zini visu Vārdu, vai nē; vienkārši zināt Viņu!

61 Es domāju, ka tas bija Hadsons Teilors, kas reiz pateica to tam jaunajam misionāram. Viņš teica: "Teilora kungs, es nupat kā saņēmu Svēto Garu," teica, "vai man ir jāiet un jāiegūst bakalaura grāds?" Viņš atbildēja: "Nemēģini izstarot gaismu, kad svece ir līdz pusei nodegusi. Lai tā spīd,

kamēr tā deg.” Pareizi. Citiem vārdiem sakot, ja tu nezini, ko teikt, ej un izstāsti to, kā tā tika iedegta. Ar to pietiek.

62 Un jūs, pilnā Evaņģēlija uzņēmēji, dariet tāpat. Jums nav...nav jāgaida un jākļūst par kalpotājiem; vienkārši lieciniet par to, ko Viņš jau ir paveicis jūsu labā. Tieši tāpēc jūs šeit sanākat kopā, tas ir, lai liecinātu par to, ko Viņš ir izdarījis jums. Tas uzspīdinās gaismu citiem, lai tas viņus aizdegtu. Tieši tā tika iedegtas lampas teltī – viena no otras; nevis kāda sveša gaisma, jauna gaisma, bet tā pati gaisma. Tas nozīmē, ka tas viscaur ir viens un tas pats Dievs, kas izstaro to gaismu.

Tagad parunāsim ar šo vareno Autoru, noliekdami mūsu galvas.

63 Debesu Tēvs, sapulcēties tagad debesīs, tas, mēs apzināmies, ka tā nav draudzes ēka; bez šaubām, šeit satiekas Kivanis un daudzi dažādi ordeņi, Lions un visi pārējie. Taču šorīt tā ir draudze, jo šeit ir sapulcējušies tās Valstības pārstāvji. Un mēs jau tagad sajūtam, pateicoties šīm liecībām un dziesmām, mēs apzināmies tā lielā Ķēniņa klātbūtni. Mēs zinām, ka Viņš ir šeit.

64 Un tagad, kad mēs kā bērni pienesam Tev slavu ar mūsu mutēm, ak, varbūt ne pārāk kārtīgi, Kungs, bet tie ir tikai bērni, Tu saproti to. Nav svarīgi, cik ļoti mēs censtos izmantot mūsu...mūsu manieres un intelektu, tas var nenākt no sirds, tā būtu kaut kāda mākslīga izlikšanās. Bet, kad mēs no sirds pienesam Tev pielūgsmi, kas atrodas tur priekš Tevis, esmu pārliecināts, ka tā tiks pieņemta.

65 Tagad mēs lūdzam, lai Tu vienkārši sasien mūs ar Svētā Gara virvi, saved kopā mūsu sirdis un runā uz mums caur Dieva Vārdu.

66 Svētī šo mazo nodaļu, Kungs, dod tai stiprumu. “Es, Tas Kungs, esmu to iestādījis, Es laistīšu to dienu un nakti, lai neviens neizrautu to no Manas rokas.” Es lūdzu, Kungs, kā Tavs kalps, svētī viņus. Stiprini viņus, Kungs, Valstības dēļ.

67 Svētī katru draudzi, kas šorīt ir pārstāvēta šeit, un katru cilvēku. Un, ja šorīt šeit ir kāds, kas...kas patiešām nav glābts, es... es lūdzu, Dievs, lai šī ir tā stunda, kad viņi sapratīs, ka viņiem kaut kā pietrūkst, lai satiktu nāvi, lai viņi saņemtu mūžīgās dzīvības dāvanu caur Jēzu Kristu, Tavu Dēlu. Jo mēs lūdzam par to Viņa Vārdā. Āmen.

68 Un tā, tajās sanāksmēs, es domāju, ka es esmu sludinājis jums tik smagi un visu pārējo, tajās sanāksmēs, ka man negribas ņemt, sludināt svētrunu. Bet es domāju, ka nav īsti pareizi taisīt sanāksmi bez Vārda izlasīšanas un pavisam nelielas parunāšanas par Vārdu. Tāpēc es te esmu izvēlējies no šī te Vārda pavisam nelielu drāmu, nelielu stāstu. Dažiem no jums es esmu to runājis divas vai trīs reizes, bet es domāju, ka vēl vienu reizi to var paciest, ka jūs būsiet nedaudz pacietīgi ar mani tajā.

69 Es izlasīšu no svētā Lūkas Evaņģēlija 19. nodaļas, sākot ar 1. pantu. Tas ir ļoti neparasts teksts, lai to izvēlētos šādai vietai. Un tomēr viss Vārds ir iedvesmots, iederas savā vietā, un es ticu, ka Dievs paņems šo Vārdu un novietos tieši tur, kur tas iederas šajā rītā.

Nonācis Jērikā, Jēzus gāja pilsētai cauri.

Un, lūk, tur bija kāds cilvēks, vārdā Caķejs, tas bija virsmuitnieks, bagāts vīrs.

Viņš gribēja Jēzu redzēt, kāds Viņš esot...

70 Atļaujiet man izlasīt to vēlreiz, jo es gribu to uzsvērt.

Viņš gribēja Jēzu redzēt, kāds Viņš esot, bet nevarēja ļaužu dēļ jeb tāpēc, ka viņš bija mazs no auguma.

Tad viņš, aizskrējis priekšā kādu gabalu, uzkāpa vīģes kokā, lai Jēzu varētu redzēt, jo Viņam tur bija jāiet garām.

Bet Jēzus, tai vietā nācis, paskatījās uz augšu un ieraudzīja viņu, un uzrunāja viņu: “Caķej, kāp steigšus zemē, jo Man šodien jāiegriežas tavā namā.”

71 Lai Tas Kungs pievieno Savas svētības tam, ko mēs lasām no šejienes, no Viņa Vārda.

72 Šis vīrs, parasts personāžs, mūsu aina sākas Jerikā. Lūk, Jērika bija viszemāk novietotā

pilsēta Palestīnā, un tā atrodas ielejā. Bet...bet Jeruzāleme atrodas uz kalna, uz pakalna.

73 Un, ja jūs pamanījāt, Jēzus, kad Viņš atnāca uz zemes, Viņam tika iedots, starp cilvēkiem, viszemākais vārds, kādu vien varēja iedot. Viņa atnākšana... Viņš bija "Belcebuls", tas bija vissliktākais vārds, kādā viņi varēja Viņu nosaukt, "velns, zīlnieks, ļaunais gars". Viņi sauca Viņa darbus par ļaunu garu. Tā draudze, kas nebija sagatavota Viņu satikt, viņi iedeva Viņam briesmīgu vārdu, "Belcebuls".

74 Un Viņš atnāca; vispazemīgākā piedzimšana, kāda vien varēja būt, no mātes zemnieces, kurai nebija pat vietas, kur apgulties, lai dzemdētu šo mazuli. Un Viņa autiņu drānas, kā mums ir teikts, tika paņemtas no vērša iejūga, lūk, kur Viņš tika ietīts, silītē, smirdīgā kūtī, uz pakaišiem kūtī. Un tā kūts pat nebija pieklājīga kūts, maza ala kalna nogāzē.

75 Un Viņš darbojās ar zemākajiem, visnabadzīgākajiem cilvēkiem. Un augstākās sabiedrības aprindas Viņu noraidīja. Viņu noraidīja savējie, draudze, kurai būtu vajadzējis Viņu pazīt, bet viņi nepazina. Viņi nebija apmācīti Vārdā, lai zinātu Viņu.

76 Un mēs atkal redzam, ka Viņš devās uz zemāko pilsētu Palestīnā, Jēriku. Es neatceros, cik metru zem jūras līmeņa tā atrodas, ļoti zemu. Viņš pazemojās tik zemu, ka mazākajam tās pilsētas cilvēkam bija jāuzkāpj kokā, lai varētu paskatīties uz Viņu no augšas.

77 Bet tieši tā par Viņu domāja pasaule. Viņi piesprieda Viņam visnežēlīgāko, vissmagāko nāvi, kādā vien cilvēks varēja mirt; Viņš nomira kā ļaundaris. Visapkaunojošākais veids, kādā Viņš varēja nomirt, viņi izģērba Viņu kailu; un, protams, jūs redzat uz statujām un tā tālāk, ka tur Viņam apkārt ir drāna. "Bet Viņš par kaunu nebēdāja." Viņi pilnībā novilka Viņam Viņa drēbes, pienagloja Viņu pie krusta, kaunā. Zemākā, smagākā nāve, kādu vien varēja iedot, viņi iedeva to viņam. Un tieši tā par Viņu domāja pasaule.

78 Bet, lūk, kā par Viņu domāja Dievs – Viņš iedeva Viņam Vārdu, kas ir augstāks par katru vārdu, kāds ir dots debesīs vai uz zemes. Paaugstināja Viņu tik augstu, Viņa troni tik augstu, ka Viņam ir jāskatās lejup, lai redzētu debesis. Lūk, ko par Viņu domāja Dievs. Es esmu pārliecināts, ka tādas ir arī mūsu domas šorīt. Tas ir augstāks par katru vārdu, augstāks par katru vārdu, kas varētu tikt nosaukts. Pat visa ģimene debesīs un uz zemes tiek saukta vārdā "Jēzus". Un šī Vārda priekšā locīsies ikviens celis un ikviena mēle apliecinās to.

79 Caķejs bija vienkārši kāds uzņēmējs no Jērikas pilsētas. Un, bez šaubām, viņš savā ziņā bija jauks cilvēks. Viņš...viņš bija, teiksim, es domāju, ka, būdams tik jauks cilvēks, kāds viņš bija, viņš droši vien piederēja kādai draudzei, kādai no tā laika konfesijām. Pieņemsim, ka viņš bija farizejs.

80 Un viņš patiešām, viņš nepiekrita savas sievas uzskatiem. Pieņemsim, ka viņa sievas vārds bija Rebeka. Un viņš nepiekrita viņas uzskatiem, jo viņa ticēja Jēzum. Viņa ticēja, ka Viņš ir tieši tas, kas Viņš ir, Mesija, jo viņa bija redzējusi, ka Viņš bija darījis Mesijas zīmi. Viņa bija ebrejiete; ebreji meklē zīmes un praviešus, jo tam bija jābūt viņu vēstnesim. Tieši tāpēc viņiem vispār nebūtu vajadzējis palaist Viņu garām, jo Viņš nāca kā "Cilvēka Dēls".

81 Izlasiet šeit pārējās Viņa darbības ar Caķeju. "Jo Cilvēka Dēls ir nācis meklēt un glābt to, kas bija pazudis. Viņš ir Ābrahāma Dēls." Viņi pārmeta Viņam staigāšanu kopā ar grēciniekiem.

82 Tā ka mēs redzam, ka viņiem būtu bijis tas jāsaprot, bet viņi nesaprata. Viņiem bija sava teoloģija, ka ir jādzīvo laba dzīve un jābūt labiem cilvēkiem, un tā tālāk, bet viņi nesaprata, kādam patiesībā bija jābūt viņu Mesijam.

83 Vai jūs zināt, ka tas varētu atkārtoties? Tas varētu notikt tik viegli, ka mēs to kaut kādā veidā pārprastu. Lūk, ir tikai viens veids, kā būt pārliecinātam, un tas ir, noskaidrot, kāds Viņš bija. Tādā gadījumā Raksti saka: "Viņš ir tas pats." Noskaidrojiet, kā Viņš izpaudīsies pēdējā laikā. Tas ir rakstīts. Saprotiet, Viņš nekad neko nedara, ja Viņš to sākumā neatklāj. Tā Viņš pateica Rakstos: "Viņš neko nedara, ja vien Viņš neatklāj to Saviem kalpiem praviešiem." Un Viņš ir to atklājis. Un *šis* ir Viņa pravietis, *šī* ir pravietojumu grāmata, tā ir pabeigta Jēzus Kristus atklāsme no sākuma līdz beigām. Tai neko nevar pievienot vai atņemt no tās. Un mums vajadzētu to izpētīt un noskaidrot, kādā dienā mēs dzīvojam, jo mēs varam iekrist tajās pašās lamatās.

84 Tātad mēs redzam, ka šajā laikā šis Caķejs, mūsu šī rīta parastais personāžs, šis uzņēmējs no Jērikas, mēs...viņš, iespējams, piederēja pie Kivanis, ja tur bija kaut kas tāds vai kaut kas, kas to simbolizēja. Varbūt viņš...viņš bija loceklis kādā no tiem lielajiem ordeņiem, kas toreiz bija Jērikā. Bez šaubām, izcils sava...sava laika cilvēks, un viņš piederēja draudzei.

85 Taču tā sliktā lieta, ko mēs redzam, ir tas, ka viņš bija pieņēmis mūsdienu viedokli, populāro viedokli par Jēzu. Bet Jēzus ir Vārds; un Jēzus ir izpausts Vārds. Saprotat? Un tā nu viņš bija pieņēmis populāro viedokli, ka Viņš nav pravietis, ka Viņš ir tikai... Es negribu teikt šo vārdu, kā mēs to sauktu šodien, blēdis, vienkārši kaut kas, kas ir izlikšanās.

86 Bet, redziet, sātans spēj atveidot to tik precīzi, ka ir grūti pateikt, kas ir pareizi vai nepareizi. Jēzus teica, ka tas būs šādi pēdējās dienās, tik liela atdarināšana, kā Janne un Jambre uzstājās pret Mozu.

87 Atcerieties, šie divi vīri varēja darīt visu, ko varēja darīt Mozus un...un Ārons. Bet vienīgais, ko Mozus zināja, un apstiprināts... Nu, viņš...Janne un Jambre nenāca, lai atbrīvotu vergus. Mozus nāca Tā Kunga Vārdā, lai atbrīvotu vergus, saprotiet, jo tas bija šādi rakstīts. Ābrahāmam bija pateikts: "Tava sēkla būs piemājotāji četrsimt gadu, bet Es viņus izvedīšu." Tāpēc Mozum bija TĀ SAKA TAS KUNGS. Bet viņi varēja atdarināt jebkuru dāvanu, ko tie varēja parādīt. Viņi, zinādami to, nepievērsa nekādu uzmanību saviem atdarinātājiem, viņi stingri turējās pie Vārda. Visbeidzot Dievs paziņoja.

88 Un jūs zināt, ka Viņš pateica, ka tas notiks pēdējās dienās: "Kā Janne un Jambre uzstājās pret Mozu, tā arī šie vīri ar samaitātiem prātiem attiecībā uz Patiesību." Tā tas ir, saprotiet, tikai parasti atdarinājumi. Tāpēc tas patiešām rada apjukumu cilvēkiem.

89 Dažreiz tu viņus norāj, bet tomēr tas...tas nav tāpēc, ka tev viņi nepatīk. Tas ir tāpēc, ka tev viņi patīk.

90 Ko jūs darītu, ja tavs mazais dēlēns sēdētu tur ārā, ielas vidū, un tu izietu un teiktu: "Junior, dārgais es nedomāju, ka tev vajadzētu šeit sēdēt." Viņš teiktu: "Tiec galā pats ar savām lietām." Tu iedotu viņam nelielu... Kā jūs to saucat, kā mans tēvs mēdza iedot man? Sēžamvietas protoplazmas stimulācija. Vai tas ir pareizi, vai tā to izrunā? Tieši tas viņam būtu vajadzīgs.

91 Un tāpēc tieši to dažreiz ir jāiedod draudzei; ne tāpēc, ka tev nepatīk juniors, bet tāpēc, ka tev patiešām patīk juniors. Saprotat? Mīlestība izlabo.

92 Tas, Jēzus nebija ļauns pret viņiem. Viņš mīlēja viņus, un Viņam vajadzēja viņus izlabot.

93 Un tā, mēs redzam šo puisi un viņa sievu Rebeku. Un viņa ticēja, ka Viņš ir pravietis, tas Pravietis. Viņiem simtiem un simtiem gadu nebija bijis pravieša. Viņi zināja, ka nākamais uz skatuves, nākamais īstais pravietis būs Viņš. Redziet, viņi zināja, ka tam bija jānāk, jo tas bija pravietots. Tā ka pravieši bija mitējušies, un tad uz skatuves parādījās Viņš. Un viņa bija ieraudzījusi to Mesiānisko zīmi, un viņa zināja, ka tas ir tas Vārds. Saprotiet, viņa bija to izpētījusi.

94 Tātad mūsu drāma sākas no šīs vietas. Tam puisim tā droši vien bija bijusi briesmīga nakts. Tā bija nemierīga nakts, un viņš nevarēja aizmigt. Viņš...viņš visu nakti valstījās un grozījās uz sava spilvena. Daudzi no mums zina, kādas ir šādas naktis.

95 Saprotiet, Rebeka zināja. Viņa bija saistīta ar mācekļiem un tā tālāk. Viņa zināja, ka nākamajā rītā Jēzum bija jāienāk pilsētā. Un viņa bija tik ļoti ieinteresēta savā...savā vīrā, ka viņa vēlējās, lai viņš satiekas aci pret aci ar Jēzu. Un cilvēks, kas kādreiz nostājas aci pret aci ar Viņu, tas ar tevi kaut ko izdara. Viņš nav tāds kā citi cilvēki. Viņš ir citādāks. Un viņa gribēja, lai viņš būtu pārliecināts, ka viņa ir redzējusi Viņu, redzējusi Viņa darbu un sapratusi, ka Viņš ir tas Mesija. Kaut arī priesteri un citi sacīja: "Tajā nekā īpaša nav. Tas ir tikai izdomājums. Tā ir krāpšana." Bet viņa ticēja tam, un viņa lūdzās.

96 Lūk, Rebeka, ja tu gribi, lai tavs uzņēmējs Caķejs patiešām nostājas Jēzus priekšā, vienkārši sāc lūgt, viņš kļūs nemierīgs.

97 Tāpēc tas laiks bija pietuvojies, un nākamajā rītā Jēzum bija jāiet pa to ceļu. Tāpēc viņš visu

nakti bija grozījies gultā, un viņš jutās slikti. Un viņa, gulēdama tur, lūdzās. Un nav šaubu, ka tajā naktī, kad viņi pamodās, viņa sacīja: "Paldies Tev, Kungs, es zinu, ka Tu ar viņu strādā."

98 Lūk, kad tu redzi, ka tavs Caķejs nevar nomierināties, vienkārši saki: "Paldies Tev, Kungs, Tu šobrīd ar viņu strādā." Kad tu redzi, ka viņš kļūst tik īgns, ka viņš vairs negrib, lai tu ej uz draudzi, saprotiet: "Turies pa gabalu no tās grupas! Vairs uz turieni neej! Tur nekā tāda nav!" Vienkārši esi pacietīga. Dievs darbojas, saprotiet. Tas ir tas veids, kā Viņš to dara, saprotiet. Viņš vienkārši kļūst tik nemierīgs, ka viņš nespēj to izturēt.

99 Tātad mēs redzam, ka nākamajā rītā, ļoti agri, mūsu personāžs klusiņām izlien no gultas un iet un ietērpjas savās labākajās drēbēs, ziniet, savā labākajā tērpā, un sakopj savu bārdu un izķemmē matus. Un Rebeka paskatās no segas apakšas, un viņa viņu redz. Tieši tajā brīdī viņa saprot, ka kaut kas notiks. Tā nu viņš klusiņām pieiet pie loga un atskatās, lai redzētu, vai viņa skatās...ir pamodusies. Nē, viņa nav pamodusies, tā domā viņš. Viņš paceļ aizkaru un paskatās ārā, un tā bija rītausma, tāpēc viņš kārtīgi sagatavojas.

100 Saprotiet, kad tu sāc par kādu lūgt, kaut kas notiks. Tieši tajā mēs izgāžamies, draugi, mēs nelūdzamies. Lūgšana ir tas galvenais. "Lūdziet, un jūs dabūsiet. Jums nav, jo jūs nelūdzat; jūs nelūdzat, jo jūs neticat. Prasiet bagātīgi, lai jūsu prieks būtu pilnīgs. Lūdziet un ticiet, ka jūs saņemat to, ko esat lūguši." Tad turieties pie tā. Neatstājiet to. Ja tas ir apsolījums Bībelē un tev ir atklāts, ka Dievs tev to iedos, turies pie tā.

101 Tieši tā tas bija...bija viņai. Viņai bija atklāts, ka viņas Caķejs tiks izglābts, tāpēc viņa vienkārši turējās pie tā.

102 Un tā, kad viņš devās ārā pa durvīm, viņa sacīja: "Caķej, ko tu dari šorīt tādā agrumā?"

103 "Ak," viņš atbildēja, "dārgā, es nodomāju, ka es, hm...hm..." Zini, tu vari visvisādi attaisnoties, Caķej. "Es nodomāju, ka es pastaigāšos un paelpošu....paelpošu svaigu gaisu. Zini, mazliet..." Vai tad tu ķemmētos kaut kā tāda dēļ, ziniet? Un viņa kaut ko saprata.

104 Un tā, lūk, viņš iznāk ārā, skatīdamies atpakaļ uz māju, ziniet, iziedams uz ielas, skatīdamies atpakaļ. Viņa slepus lūkojās cauri režģim, ziniet, lūkojās, lai redzētu, kas notiek. Tajā brīdī viņa saprata. Viņa nometās zemē, teica: "Paldies Tev, Kungs. Es ticu, ka tagad tas viss ir beidzies. Mēs esam viņu iekustinājuši."

105 Tāpēc, ja tavs Caķejs šorīt ir devies uz sanāksmi, tad viņš ir kustībā. Varbūt viņš sēž šeit, tāpēc viņš ir kustībā. Jebkurā gadījumā, mēs esam panākuši, lai viņš nonāk līdz šai vietai.

106 Tā nu viņš devās, vērdamies atpakaļ, lai redzētu, vai kāds viņu vēro, ziniet. Viņš teica: "Nu, vai zināt, ko es darīšu?" Tagad pāriesim no mūsu domām uz viņējām. "Mana sieva ir pilnībā saputrojusies ar to tā saukto Pravieti no Galilejas; bet mans...mans priesteris un mācītājs saka man: 'Mūsdienās nekā tāda vairs nav. Visi tie brīnumi un tamlīdzīgas lietas ir tikai kaut kāda krāpniecība. Nekā tāda tur nav.' Vai zināt, ko es darīšu? Es došos tieši uz turieni un pateikšu Viņam visu, ko es domāju. Jo...un tas padarīs mani par ievērojamu cilvēku šajā pilsētā, saprotiet, kad es varēšu norāt Viņu sejā. Es to darīšu." Un tā viņš dodas.

107 Teica: "Lūk, Viņš ieies no dienvidu puses, nē, vai no ziemeļu puses, nākdams no Jeruzālemes, Viņš dodas no Dana uz Bēršebu." Teica: "Es...es...es... Viņš nāk no Jeruzālemes, tāpēc es...es došos tur, pie ziemeļu vārtiem. Es sastapšu Viņu, kad Viņš nāks iekšā. Un es stāvēšu turpat blakus, un es Viņu tā kārtīgi apskatīšu, un es pateikšu Viņam visu, ko es domāju."

108 Ak, cik daudz Caķeju ir šodien, kuri runā par Jēzu sanāksmē: "Tas ir sektantu bars. Tajā nekā tāda nav. Ja vien man patrāpīsies tas Vīrs, tad nu es izdarīšu!" Saprotat?

109 Un tā, viņš pienāk pie vārtiem. Bet, tas neparastais bija tas, ziniet... Viņš grasījās atrast sev vietu pašos vārtos, pateikt Viņam, ka viņš ir uzņēmējs, ka viņš pieder Kivanis, ka viņš...viņš pieder biedrībām un...un visām pilsētas apvienībām. Viņš, viņš bija...viņš bija viens no turienes ierēdņiem, un viņš bija ievērojams un cienīts. Viņš bija cienījams pilsonis. Un patiešām, viņš gribēja pateikt Viņam, ka Viņam nevajag iet uz šo pilsētu, ka viņiem ir pietiekami daudz sludinātāju un pietiekami daudz draudžu, ka viņiem tur nav vajadzīgas Viņa idejas. Tāpēc viņš cienīgi soļo pa ielu, izriezis

savas krūtis, ziniet. Un, ak vai! Kas? Nu, rabīns varbūt iecels viņu par diakonu, ja viņi kaut ko tādu darīs. Tā nu viņš dodas uz vārtiem.

110 Bet, lūk, kas ir savādi. Nu, ziniet, tā vai citādi, tas ir dīvaini, bet it visur, kur uzrodas Jēzus, tur parasti ir kāds, kas Viņu uzklausa. Saprotat? Un, pirms viņš tur nonāca, viņš...viņš izdzirdēja troksni. Un viņi dziedāja visvisādas dziesmas, un...un "Gods Dievam augstībā," un viņi dziedāja visas šīs jaukās draudzes dziesmas, un daži kliedza un gavilēja. Vai tas nav savādi, ka tur, kur ir Jēzus, tur vienmēr ir liels troksnis? Saprotat? Tas ir vienkārši...

111 Ziniet, kādu dienu Viņš iegāja templī un...tas ir, Jeruzalemē, un, kad Viņš to izdarīja, viņi lauza palmu zarus un kliedza. Un tie, kas tur stāvēja, tie lielie profesori no biedrībām un citurienes un priesteri, un sacīja: "Liec viņiem klusēt."

112 Viņš sacīja: "Ja viņi klusēs, tad akmeņi tūdaļ kliegs." Redziet, kaut kas kliegs, kad Viņš būs tuvumā. Tā tas ir.

113 Jūs zināt, kad Ārons iegāja Šekinā, pirms Šekinas, viņam bija jābūt svaidītam, un viņam bija...pie viņa drēbēm bija jābūt granātābolam un zvaniņam. Un tas bija vienīgais veids, kā viņi zināja, ka Ārons joprojām ir dzīvs, kad viņi dzirdēja to troksni. Un, kad es par to domāju, tas ir vienīgais veids, kā Dievs zina, vai mēs esam dzīvi, vai nē, kad tu dzirdi nelielu troksni. Paņemiet kaut ko tādu, kas ir ļoti miris, ar to kaut kas ir noticis. Tātad viņiem bija jānosaka, vai viņš bija dzīvs, vai nē, pēc tā trokšņa, kas tika taisīts.

114 Un tā, Caķejs dzirdēja visu to troksni tur. Un, kad viņš tur nonāca, vārti bija pārbāzti, arī mūru augšpuse un visas vietas. Un galu galā viņš bija maza auguma puisis, tāpēc viņš nodomāja: "Kā gan es Viņu redzēšu? Apkārt Viņam būs tik daudz to sektantu, ka es...es Viņu vienkārši neredzēšu. Tāpēc, ziniet, viņš teica: "Vienu lietu es zinu, šeit es Viņu neredzēšu, jo esmu pārāk mazs."

115 "Bet es zinu, ka Viņš dodas pie maniem konkurentiem lai...lai pusdienotu. Bet es nesaprotu, ja Viņš būtu kaut nedaudz inteliģents Cilvēks, Viņš nāktu uz manu uzņēmumu, uz manu restorānu. Bet Viņš iet tur pie Lavinska." Tas ir, es ceru, ka šeit nav kāda Lavinska. "Tātad, lai kā arī nebūtu, Viņš iet uz viņa restorānu. Un, patiešām, es pasniedzu labāko ēdienu, un...un kāpēc gan kāds cilvēks pat...un Rebeka ir Viņa draudzes locekle, un tomēr Viņš dodas uz tādu vietu?"

116 Nu, viņš sacīja: "Vienu lietu es zinu, es aiziešu uz turieni, kur Aleluja avēnija krustojas ar Godības ielu. Viņš ies pa turieni." Tā ir taisnība. "Tieši tur, tālāk pa pilsētas ielu, kur Aleluja avēnija krustojas ar Godības ielu." Jūs vienmēr atradīsiet Viņu kaut kur tur.

117 Tā nu viņš atstāja to pūli un steidzās uz turieni, un viņš domāja, lūk, viss saposies, un teica: "Un tā, kad Viņš parādīsies aiz stūra, es pateikšu Viņam, es izteikšu Viņam visu, ko es domāju. Viņš noteikti ies pa šejieni, tāpēc es...es...kad Viņš ies garām. Tad viņš sāka aizdomāties: "Zini ko, tas pūlis Viņam sekos."

118 Tā viņi dara vienmēr. "Kur ir kautķermenis, tur sapulcēsies ērgļi." Nevis vistas, pie zemes piesaistīti putni. Debesu ērglis pulcēsies kopā ar kautķermeni. Vista ir viņa radiniece, ziniet, tā ir tepat lejā, kur to var apēst žurkas un viss pārējais. Bet ērglis veido savu ligzdu augstu kokā, tur neviens nevar tai piekļūt. Tie parazīti viņu neuztrauc; viņš lido pārāk augstu. Lūk, plēsēji, grauzēji un pārējie viņam nekaitēs, viņš ir ērglis. Viņam patīk ērgļa barība. *Tas* ir tas.

119 Ziniet, pats Jehova ir ērglis, un mūs Viņš sauc par ērglēniem. Viņa pravieši ir ērgļi, redzētāji.

120 Ērglis paceļas tik augstu, ka neviens cits putns nespēj viņam sekot. Nu, ja tam mēģinātu sekot vanags, tas sadalītos gabalos. Tā tas ir. Tieši tas notiek šodien – tik daudzi mēģina atdarināt. Tas drīzumā noskaidrosies. Ļaujiet viņam pacelties nedaudz augstāk, un visas spalvas aizlidos pa gaisu. Hm-hm, hm-hm, hm-hm. Pareizi. Viņi piezemēsies. Atcerieties, ka tam ir jābūt īpaši veidotam putnam. Un cilvēkam, kurš spēj sekot šim Vārdam, ir jābūt īpaši veidotam, Dieva, nevis kāda semināra, veidotam. Mēs redzam, kad viņš...jo augstāk viņš paceļas, ja viņa spalvas nepaliek savā vietā, kāds viņam būs no tā labums.

121 Un vēl viena lieta, kad viņš nokļūst tur augšā, ja nu viņš nokļūst tur augšā, bet ir akls un

neko neredz? Saprotiet, viņam ir vajadzīgas arī acis, saprotiet, lai viņš zinātu, ko viņš dara, kad viņš ir tur augšā. Tādi ir Dieva ērgļi. Jo augstāk tu pacelies, jo tālāk tu vari redzēt, dodies atpakaļ un paredzi, kas gatavojas notikt. Vai saprotat? Es domāju, ka tas melnādainais brālis tur aizmugurē šorīt to varēja saprast diezgan labi, saprotiet.

122 Un tā, ievērojiet, tad mēs redzam, ka viņš sacīja: "Ja es stāvēšu šeit, tajā pašā trokšņainajā grupā, Viņš vispār nedzirdēs manu balsi. Viņi tā kliedz un trokšņo, ka mans pārmetums Viņam vispār neko nenozīmēs." Tas ir labi. Un tā, tad viņš sacīja: "Bet vai zini, ko es darīšu? Es tev pateikšu, ko es darīšu. Tur stāv vīģes koks. Un es uzkāpšu tajā vīģes kokā, un, kad Viņš ies garām, es Viņu redzēšu. Tad es iznākšu turpat uz viena no zariem un pateikšu Viņam to, kas man Viņam ir jāsaka. Un Viņš uzzinās, ka es esmu Caķejs, šīs te labās konfesijas loceklis. Es pateikšu Viņam, kur es piederu un ko par Viņu domā mans priesteris." Nu, tas varbūt ir normāli.

123 Viņš skatās apkārt un domā: "Un tā, nākamā lieta, pirmais zars ir apmēram...apmēram desmit pēdu augsts." Bet viņš bija tikai aptuveni četras pēdas garš, tad kā gan viņš pārvarēs trūkstošās sešas pēdas? Saprotat? Tāpēc viņš ir neziņā, kā viņš varētu tur uzrāpties. Viņam tur nav nekāda cita veida kā nokļūt, bet viņam ir jātiek augšā tajā kokā. Tā nu viņš skatās visapkārt, un tur nav nekā, tikai... Ziniet, atkritumu izvedēji torīt vēl nebija atbraukuši, un tur stūrī stāvēja atkritumu tvertnes. Viņš nodomāja: "Ja vien es varētu dabūt šurp to atkritumu tvertni, tad es...tas būtu man pietiekami augstu, lai uzkāptu tur augšā un satvertu to pirmo zaru. Bet es esmu apņēmies Viņu redzēt. Es Viņu redzēšu."

124 Ziniet, ir kaut kas īpašs tajā, kad cilvēks grib redzēt Jēzu, viņš iet cauri dažām visradikālākajām lietām. Saprotat? Bet, redziet, Dievs strādāja ar viņu. Kas tas bija? Tā bija atbilde uz Rebekas lūgšanām, saprotiet.

125 Nu, viņš iet uz turieni. Un atkritumu savācējs torīt vēl nebija atbraucis, un tā tvertne bija diezgan smaga, tāpēc viņš nespēja to pacelt. Viņš bija pārāk mazs. Tā nu viņš mēģināja, bet viņš nespēja to izdarīt. Bija tikai viens veids, kā viņš varētu to izdarīt, tas ir, aptvert to ar rokām, pacelt to. Bet viņš bija uzvilcis savas labākās drēbes.

126 Bet ir kaut kas īpašs tajā, kad tu patiešām ļoti vēlies redzēt Jēzu, tu izdarīsi jebko. Saprotat? Tu...tu vienkārši izdarīsi jebko, ja tu patiešām ļoti vēlies Viņu redzēt. Tā nu viņš dodas uz turieni, un viņš... Redziet, sātans mēģinās no tā atturēt arī tevi. Jebko, viņš liks... Viņš katru reizi liks tev ceļā kādu brāķi, lai atturētu tevi no Viņa redzēšanas. Viņš apžilbinās tavas acis ar jebko, ko vien spēs. Bet, ja tu esi stingri nolēmis, tad Dievs uztaisīs tev ceļu. Viņš iet pa šo ceļu arī šajā rītā. Neļaujiet sātanam nolikt kaut ko jūsu ceļā, tavu "laiks un *tas*, un man ir jādara *tas*". Vienkārši pasēdi kādu brītiņu mierīgi.

127 Tā nu viņš noliecas, pieliecas, tajās labajās drēbēs. Tagad viņš noteikti sevi sasmērēs. Viņš satver to atkritumu spaini. Aptuveni tajā brīdī, kad viņš to satver un sāk to nest, aiz stūra parādās viņa konkurenti.

128 Aptuveni tā tas ir šeit, Caķej. Tu teici, ka tu nekad nebāzīsi savu degunu kaut kādā sektantu barā, bet tu esi šeit.

129 Nu, tur nu viņš sēž, tagad viņš stāv šeit ar to atkritumu spaini, viņa...viņa seja ir piesārtusi. Nu, tas konkurents saka: "Nu, paskatieties, tas ir Caķejs, tā restorāna īpašnieks, viņš ir nomainījis darbu. Viņam ir jauns amats. Nu, ziniet, viņš...viņš ir...strādā pilsētai, savāc atkritumus." Nu, tomēr tajā ir vēl kaut kas īpašs, ja tu esi apņēmības pilns redzēt Jēzu, tu izdarīsi jebko. Viņš vienkārši turēja to rokās, un viņa seja kļuva sarkana, viņa seja piepūtās. Bet tur nu viņš iet, tieši uz turieni un noliek to lejā. Viņš paskatās apkārt, pagaida, līdz viņi aiziet aiz stūra.

130 Tad viņš uzkāpj uz tās tvertnes un uzraušas kokā. Ak, es atvainojos, man nevajadzēja to teikt. Uzraušas, ziniet, tas...tas ir... Cik daudzi zina, ko nozīmē "uzrausties kokā"? Nu, tad viss ir kārtībā. Redziet, citiem vārdiem sakot, viņš uzkāpj kokā.

131 Un viņš uzkāpj tur augšā, un tur nu viņš ir, viņš tur sēž. Tā tik ir ķeza! Viņš ir noklāts ar atkritumiem, viņš ir ļoti netīrs.

132 Un dažreiz Dievs vienkārši ļauj, lai tu tāds kļūsti. Āmen. Es šodien dzirdēju kādu cilvēku, vai jūs zināt viņu jauno ieražu? Es ceru, ka tas nekad neienāks mūsu pentakostu vidē, lai gan es redzu, ka tas sūcas iekšā; ienāk, paspiež rokas: "Es...es pieņemu Jēzu par savu Glābēju." Man patīk redzēt, kā viņi nometas tur lejā pie altāra un mirst, dauzās, kliedz un siekalojas. Un, ziniet, kad jūs... Mēs kādreiz turējām zirgus, un, kad mēs tos barojām ar āboliņu, ar to patiešām labo, saldo āboliņu, kurā bija medus, tas lika tiem siekaloties. Kad tu nonāc pietiekami tuvu Kanaānai, arī tu nedaudz siekalosies, ziniet, ēzdams to medu no Kānaānas.

133 Un tā, mēs redzam, ka te nu viņš ir, jau augšā kokā, slaucīdams atkritumus no sava jaunā... Viņš nedomāja, ka viņš to darīs. Lai tikai kāds sāk par tevi lūgt, tu darīsi neparastas lietas. Un viņš *šādi* to slauka; un viņa ceļgali un visas rokas ir pilnas ar skabargām, viņš sēž tur, raudams tās ārā. Viņš saka: "Nu, lūk, tas taču ir visīstākais juceklis. Te nu es sēžu." Saka: "Zini, Rebeka teica man, ka tas puisis ir pravietis. Un tā, es...es pagaidīšu, es paslēpšos." Tā nu viņš apsēdās tur, kur sanāk kopā divi zari, tā ir laba vieta sēdēšanai.

134 Un, kad tu esi ticis tik tālu, un šorīt tu esi ticis tik tālu, Caķej, arī tu esi apsēdies tur, kur satiekas divi ceļi – tavējais un Dieva. Saproti? Kad tu esi noskaņojis sevi pietiekami, lai atnāktu šurp šajā rītā, nu, Rebekas lūgšanas teju teju tiks atbildētas. Bet tu šobrīd sēdi tur, kur satiekas divi ceļi – tavējais un Dieva. Saprotat?

135 Un viņš apsēdās tur, un viņš domāja: "Viņa teica, ka Viņš ir pravietis. Visas tās lietas, ka Viņš varēja lasīt cilvēku sirds domas un atklāt tās viņiem, un pateikt, kas ar viņiem nav kārtībā. Un ak, tā lieta par to, ka Nātānaēls atnāca un viņam tika pateikts, ka viņš bija tur zem koka. Zini, es negrasos riskēt. Es noslēpšos šeit augšā kokā. Un tā, es arī esmu augšā kokā. Un tomēr es neticu, ka Viņš ir pravietis. Es tam vienkārši neticu, jo mans priesteris man saka, ka nekā tāda kā pravieši nav. Mums tādu nav bijis jau simtiem gadu."

136 Un tā, jūs, protams, saprotat, ka es šeit veidoju drāmu, lai izteiktu kādu domu.

137 Tā nu viņš paņem visus zarus un savelk tos sev apkārt, no visām pusēm, un ir ļoti labi nomaskējies. Saka: "Un tā, kad Viņš nāks pa Aleluja aleju, no Aleluja pagriezīsies uz Godību. Tieši šeit uz stūra, kad Viņš nāks no tās puses, kad Viņš pagriezīsies aiz stūra, es atstāšu sev vienu lielu lapu šeit, lai es varu paskatīties un ieraudzīt Viņu. Es to pacelšu. Viņš mani vispār neredzēs, ne jau šeit augšā. Un tad, kad Viņš ies garām un es Viņu tā pamatīgi apskatīšu, vai zini, ko es darīšu? Es atvilkšu šos zarus, un pēc tam, kad Viņš ies garām šai vietai, es pateikšu Viņam visu, ko es domāju. Es Viņam to pateikšu." Tā nu viņš tur kādu laiciņu sēdēja.

138 Pēc kāda brīža viņš izdzirdēja tuvojamies troksni. Parasti Jēzus nāk ar šādiem trokšņiem. Tur nu Viņš parādās aiz stūra. Un tā, viņš, kas ir pirmā lieta, ko viņš ierauga? Cilvēku baru, kas pulcējas uz ielas. Viņš saka: "Es priecājos, ka esmu šeit augšā šajā kokā, lai man atkal nebūtu jādrūzmējas kopā ar viņiem." Un tā, te nu viņš ir, augšā tajā kokā, sēž tur, pilnībā nomaskējies, lai neviens viņu neatpazītu, lai viņa konkurenti nezinātu, ka viņš tagad ir augšā kokā. Un tā, viņam ir tikai tā viena lapa, kuru viņš pacels un paskatīsies, un atkal nolaidīs, bet viss pārējais viņam ir pilnībā apsegts. Tā nu viņš pacēla to lapu, un cilvēki pulcējās uz stūriem.

139 Un, ziniet, tur iznāk Džounsa kungs ar to slimo bērnu. Un viņš dzirdēja, kā priesteris un ārsts, turpat viņa paša restorānā, nesen to apsprieda, ka: "Tas bērns mirst, viņam ir drudzis, ko ārsts mēģināja apturēt, bet nekas to apturēt nespēja. Un šo bērnu nekādos apstākļos nedrīkst pārvietot prom no tās mājas." Bet, lūk, tas, viņa paša klients, ir kļuvis par tādu fanātiķi, ka viņi to bērnu ir iznesuši ārā šajā aukstajā marta vējā. Un viņi bija ietinuši viņu segā, mazu meitenīti, apmēram desmit gadus vecu. "Kāds fanātiķis! Kad viņš atkal atnāks uz manu restorānu, tas bērns noteikti būs miris; es viņam pateikšu, izteikšu visu, ko es domāju!"

140 Pēc brīža troksnis kļuva arvien spēcīgāks, un viņi visi izskrēja uz ielas. Pirmais, kas parādījās no Aleluja avēnijas un Godības ielas stūra, kad viņi parādījās uz tās ielas, mēs redzam, ka tas bija varen liels, drukns, plikgalvains zvejnieks, vārdā Sīmanis, sacīdams: "Vai jūs, ļautiņi, lūdzu nostāsieties malā?" Viņam sekoja vēl vienpadsmit citi, sacīdami: "Lūdzu, lūdzams, paejiet maliņā. Vakar vakarā mūsu Skolotājam bija liels dievkalpojums, un...un no Viņa iznāca spēks, un bija lielas

vīzijas. Un šorīt Viņš ir noguris, un Viņš...Viņš dodas brokastot. Vai jūs būtu tik laipni un paietu maliņā, lūdzu?”

141 Un tur nāk Džounsu ģimene ar to bērnu. Un tas lielais zvejnieks un daudzi no viņiem saka: “Lūdzu, paejiet malā.” “Nu, mums te ir bērniņš, kurš gluži vienkārši nomirs. Ārsti no viņas ir atteikušies. Lūdzu, atļaujiet mums vienkārši nolikt šo bērnu... ”

142 “Man ir ļoti žēl. Viņi visi vēlas to izdarīt, tāpēc es...es vienkārši nevaru to darīt. Tev būs jāstāv ārā, tur maliņā. Viņš jau nāk, tieši tagad. Vai jūs, lūdzu, paiesiet malā?”

143 Un tā, tad es redzu, gluži kā sargs no tā torņa, kur viņš atradās, tajā kokā, vēroja, un viņš redzēja Džounsa kungu un Džonsa kundzi nometamies ceļos tajā pūlī, sakot: “Kungs Dievs, neej man garām. Ak, labais Glābēj, klausi lūgšanu. Kamēr Tu pie citiem eji, neej garām man.”

144 Un, kad Viņš gāja garām, Viņš apstājās un sacīja: “Džounsa kungs, vai tu atvedīsi šurp savu bērniņu?” Tas bija diezgan pārliecinoši.

145 Viņš ir tāds pats arī šodien. Tam nav vajadzīga lūgšanu kartiņa. Tam nav vajadzīga kāda grupa. Tam ir vajadzīga tāda ticība, kāda bija aklajam Bartimejam otrpus vārtiem, kad Viņš gāja ārā. Divsimt metrus no Viņa, es atzīmēju to vietu, kā Viņš būtu varējis dzirdēt viņa balsi? Bet: “Ak, Jēzu, Dāvida Dēls,” tas Viņu apturēja, pieskārās Viņa drēbēm. Un Viņš pagriezās, sacīja: “Nesiet Viņu šurp!” Saprotat?

146 Un viņi atnesa to mazo bērniņu uz turieni. Viņš uzlika rokas uz mazās meitenītes, tas bija viss, ko Viņš izdarīja. Pēc maza brītiņa tēvs viņu paņēma atpakaļ, un tas bērniņš devās prom pa ielu skriedams. Drudzis bija viņu atstājis.

147 Tas viņu it kā mazliet mīkstināja. Viņš sacīja: “Interesanti, vai Viņš varētu būt pravietis.” Tas lika viņam it kā noticēt tam.

148 Ziniet, ir tādas lietas kā šī, kas mūs pārliecina, jo Viņš ir Vārds (nevis “Es biju”), “ES ESMU”.

149 Un, kad Viņš pagāja zem koka, viņš nodomāja... Nu, viņš turēja to lapu paceltu, skatījās uz leju. Kad Viņš pagāja zem koka, viņš nodomāja: “Vai Viņš varētu būt pravietis? Tas ir iespējams.” Saprotiet, tev ir vajadzīga ticība. “Vai Viņš varētu būt?” Un, kad Viņš pagāja zem koka, turēdams Savu galvu nolaistu, iedams Savā mierīgajā gaitā.

150 Ir vēl kaut kas, vienmēr, kad tu Viņu redzi, tu...tu izmainies. Tu vairs nevari būt tāds pats. Es dzirdēju par Viņu, jūs dzirdējāt par Viņu; bet, kad es ieraudzīju Viņu, Viņa Vārdu, es...es vairs nevarēju būt tāds pats. Viņā ir kaut kas tāds, kas atšķiras no citiem cilvēkiem. Viņā ir kaut kas tāds, kas atšķiras no bīskapiem un kardināliem, un pāvestiem, un tā tālāk. Viņš, Viņā ir kaut kas tāds, kas ir citādāks.

151 Mazajam Caķejam kaut kas pieskārās. Bija atnākusi atbilde uz Rebekas lūgšanām. Kad Viņš gāja garām zem tā koka, teica: “Nu, varbūt es...es atvainošos Rebekai, kad es atgriezīšos. Viņš ir ceļā pie Lavinska, ar to viss ir kārtībā. Ja Viņš ēd citā restorānā, man vairs nav nekas pret to.” Saprotiet, viņš jau bija Viņu ieraudzījis.

152 Un tā, kad Viņš nonāca tieši zem tā koka, Viņš apstājās, paskatījās augšup, sacīja: “Caķej, kāp lejā. Šodien es eju mājās pusdienot kopā ar tevi.” Redziet, Viņš zināja, ka viņš bija tur augšā. Viņš zināja, kas viņš bija.

153 Brāli, māsa, Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Viņam ir jāiet pa šo ceļu šajā rītā. Viņš ir gājis pa šo ceļu cauri pilsētai, ir bijis kopā ar mums šeit šonedēļ.

154 Vai zināt ko? Ja atbrauktu prezidents, prezidents Džonsons atbrauktu uz Topeku, tiktu pacelti karogi, ielas tiktu izrotātas, un viņu vareni sagaidītu. Bet Jēzus var atnākt, un teju vai neviens negrib atnākt un Viņu redzēt. Lai atvestu prezidentu uz šo pilsētu, būtu vajadzīgs policijas eskorts, bet mums ir daudz brīvu sēdvietu. Vai redzat atšķirību? Viņiem nerūp redzēt Viņu.

155 Es ceru, ka Caķejs ir šeit šajā rītā. Un, kad Viņš iet pa šo ceļu, tas ir Viņš, kas runā ar tevi.

156 Viņš nokāpa no tā koka. Protams, kritiķi gribēja teikt: “Šis cilvēks ir grēcinieks.”

157 Viņš teica: “Kungs, ja es esmu kaut ko ņēmis nepareizā veidā, es atdošu to simtkārtīgi. Es atdošu to atpakaļ. Un, ja es esmu kādam kaut ko izkrāpis, es esmu gatavs to izlabot. Es...es esmu gatavs.”

Nolieksim mūsu galvas.

158 Caķej, vai tu esi gatavs šajā rītā? Kāpēc gan tev tagad nenokāpt lejā no tā koka? Kāpēc gan tev neatnākt? Viņš šobrīd iet pa šo ceļu, iet cauri tavai sirdij, runā uz tevi. Vai tur būs...kamēr jūsu galvas ir noliektas lūgšanā, vai šeit ir kāds, kas teiks: “Brāli Branham, patiešām, es visu laiku esmu bijis neliels skeptiķis.” Atcerieties, ka viņš pats par sevi bija reliģiozs cilvēks. “Es esmu bijis nedaudz skeptisks, bet tagad es ticu. Dievs, palīdzi manai neticībai.” Ne jau brāļa Branhama dēļ, jo neviens neskatās, bet tikai es pats un Dievs, “tāpēc es pacelšu roku un teikšu: 'Neej garām, dārgais Jēzu. Klausi manu pazemīgo lūgšanu. Padari mani par īstenu ticīgo, Kungs. Nāc, ej šodien mājās kopā ar mani un mājo manā mājā.' 'Šodien Man ir jāiegriežas tavā namā.'”

159 Vai tu pacelsi savu roku, sakot: “Atceries mani, Dievs.” Lai Tas Kungs tevi svētī, svētī tevi un tevi. “Atceries mani, Dievs. Nāc šorīt uz mājām kopā ar mani. Es zinu, ka Tu esi šeit. Es zinu, ka Tu pazīsti manu sirdi. Tu runā ar mani tagad. Tu zini, ka tās lietas, ko es esmu darījis, ir nepareizas. Tu zini, ka es, pat piederēdams pie pilna Evaņģēlija draudzes, tomēr esmu bijis nevērīgs, neesmu darījis to, kas ir pareizi. Es esmu bijis nevērīgs pret lūgšanu sanāksmēm. Es esmu licis visu pārējo...es esmu darījis lietas, patiešām, kuras mūsu...mūsu ticība neatbalsta.”

160 “Es...es esmu sieviete, un es zinu, ka esmu ģērbusies nepareizi. Un es esmu griezusi savus matus. Es esmu lietojusi kosmētiku. Bet man vajadzētu būt pilna Evaņģēlija sievietei, māsai. Kungs, apžēlojies par mani! Es...es gribu, lai Tu šodien ej uz mājām kopā ar mani, un no šī brīža es...es būšu dzīvs Kristus piemērs.” Vai tu vienkārši sajutīsi šo Dieva klātbūtni, ka tu pacelsi savu roku un teiksi: “Palūdz par mani.” Lai Dievs jūs svētī, un lai Dievs svētī jūs, jūs. Lai Dievs svētī jūs, māsas. Jā.

161 Debesu Tēvs, daži no Caķejiešiem un Caķejietēm ir pacēluši to lapu un ir paskatījušies ārā. Viņi ir atzinuši, ka Jēzus ir ieraudzījis, kur viņi dzīvo un kur viņi atrodas, ir atklājis viņiem, ka viņiem nav taisnība. Šeit ir pacēlušās augšup daudzas, daudzas rokas. Ej šodien uz mājām kopā ar viņiem, Tēvs, ej uz viņu mājām, dzīvo viņu sirdīs. Lai viņi nekad neaizmirst šo rītu. Tomēr tajā...tās smieklīgās lietas, ko es...un mēģināju radīt humora izjūtu jauktā grupā. Un tagad, šinī brīdī, kad ir izteikta šī doma, ka tas ir...tas ir tikai tādēļ, lai cilvēki saprastu, kas stāv šeit kopā ar mums šajā rītā, mūsu pilsētā izpaustais Vārds, mūsu vidū, pats Kungs Jēzus, Vārds, kas tapis miesa, darbodamies Pats caur cilvēka miesu. Ak Dievs, lai mūsu mīļie draugi to ierauga un tiek pietuvināti Tev.

162 Dodies mājās kopā ar viņiem, es atkal lūdzu, Tēvs, ar katru Caķeju un katru sievieti, katru Rebeku. Lai viņa zina, ka viņas lūgšanas ir atbildētas. Tagad mēs uzticam viņus Tev. Un lai viņi bez jebkādas vilcināšanās pieņem Tevi savās sirdīs, kā torīt to izdarīja tas mazais ebrejs, kaut arī viņi kļūdījās. Tu sacīji: “Vai tad nevajadzēja arī viņam kā Ābrahāma dēlam?” Tāpēc Tu esi gatavs doties mājās kopā ar mums, Tēvs. Mēs lūdzam, lai Tu nekad neatstāj mūs. Nāc kopā ar mums no šīm brokastīm, kad mēs sēžam šeit šajā rītā; un esam skatījušies viens uz otru pāri galdam, laimīgi, ar humora izjūtu, spiežot viens otram roku, un mīlestībā viens pret otru, kādi var būt tikai kristieši.

163 Un es domāju, ka es...es varbūt nekad vairs šurp neatbraukšu. Varbūt es...es vairs nesatikšu tādu grupu kā šī kādās citās brokastīs. Bet es esmu pārliecināts, Tēvs, ja vien viņi ļaus Tev šodien iet mājās kopā ar viņiem un mājot kopā ar viņiem, es satikšu viņus kādā Mielastā, kad tā kauja būs pilnībā uzvarēta un tas lielais galds būs uzklāts uz debesu kupola, un mēs sēdēsim un skatīsimies pāri galdam.

164 Un šajā rītā es skatos uz šeit sēdošajiem sirmajiem kalpotājiem, kuri sludināja, kad es vēl biju zēns. Es domāju, ka viņi tikai izrāva celmus, spridzināja ceļus un taisīja vieglu pārvietošanos tām dāvanām, par kurām viņi pravietoja, ka tās nāks. Dievs, svētī viņus, svētī viņus visus. Svētī šīs brīnišķīgās sievietes, kuras ir upurējušas, lai viņu vīri varētu sludināt, un tos upurus, ko visi kristieši

patiešām dara. Esi ar viņiem, Tēvs.

165 Tajā vakarā mēs sēdēsim tur, skatīsimies viens uz otra pāri galdam, un varbūt pēc šī rīta mēs vairs neredzēsim viens otru līdz tam laikam. Taču, bez šaubām, arī mums pa vaigiem ritēs prieka asaras, kad es pastiepšu roku pāri galdam un spiedīšu viņiem rokas. Tad mēs redzēsim, kā iznāk Viņš. Mēs būsim tik priecīgi, ka mēs nokāpām lejā no tā koka, varbūt ticības mācības koka, konfesionālas ticības mācības koka vai vēl kaut kā, vienkārši iznācām ārā no sava egoisma, iznācām ārā no saviem stulbajiem ceļiem vai no savas nevērības pret Viņu; iznācām ārā no sava akluma, gaismā. Tad mēs priecāsimies par to, kad redzēsim Viņu iznākam visā Viņa karaliskajā tērpā, ejam gar galdu un ar Savu mīļo roku noslaukām visas asaras no mūsu acīm, sakot: "Neraudi. Viss ir beidzies. Ieej Tā Kunga priekos, kas bija sagatavoti tev kopš pasaules radīšanas." Līdz tam laikam, Tēvs, mājo ar mums, ej mājās kopā ar mums un paliec ar mums līdz tai stundai. Mēs lūdzam Jēzus Vārdā. Āmen.

[Kāda māsa runā svešā mēlē. Pārtraukums lentes ierakstā–Tulk.]

Viņu mīlu es, Viņu mīlu es

Jo Viņš pirmais...

166 Kad es uzkāpu tajā kokā, Viņš joprojām mani mīlēja

Un nopirka...

Paskatieties, kādā kokā Viņš uzkāpa manis dēļ, krustā, nicinātā kokā.

Golgātas kokā.

167 Paskatieties kādā kokā Viņš uzkāpa, lai nonestu tevi lejā no tava koka.

Es...

168 Lūk, jūs nevarat mīlēt Viņu, ja nemīlat viens otru.

Es...

Tagad izstiepiet roku pāri galdam un sakiet: "Lai Dievs tevi svētī, Piligrim," vienkārši kādam otrpus galdam.

Jo Viņš pirmais mani mīlēja

Un glābšanu uz Golgātas koka

Man nopirka.

169 Vai tad jūs nemīlat Viņu, jo Viņš devās uz tā koka tevis dēļ, lai izvestu tevi ārā no tava koka? Vai šorīt tu ļausi Viņam doties mājās kopā ar tevi? Cik daudzi Viņu pieņems? Paceliet savu roku. Lai Dievs jūs svētī.

170 Uzņēmēji, pirms es aizeju, es vēlos ar jums tikai brītiņu parunāt.

171 Lūk, ja tu neesi kristietis, ja tu neesi pievienojies; jūs, kristieši, jūs, cilvēki, ja jūs pieņēmāt Kristu, kad jūs pacēlāt savu roku, aizejiet pie kāda no šiem te mācītājiem, pastāstiet viņiem, ko jūs esat izdarījuši. Viņi jūs pieņems. Kāds cilvēks jeb kāds mācītājs uzrakstīs vēstuli par to šim te puisim šeit, šim melnādainajam brālim. Tā bija žēlastība vakar vakarā, šis jaunais vīrietis sēdēja tur, vēroja to un viņš noticēja tam. Saprotat? Vai saprotat to? Kā tas puisis...kā tas Gars pagriezās. Billijs pastāstīja man to, un mana sieva un pārējie, kad mēs atbraucām mājās. Pagriezās apkārt, kad viņš bija tur, tajā stūrī, pagriezās tur riņķī un atrada to vienu, saprotiet, lai atvestu viņu Mājās. Suverenitāte! Ņemiet Viņu sev līdzi. Ejiet un pievienojieties kādai grupai, ar kuru jūs varat būt sadraudzībā, kas sludina pilnu Dieva Vārdu. Un palieciet ar to Vārdu, neskatoties ne uz ko. Tā tas ir.

172 Uzņēmēji, vai jūs zināt, kas notika ar Caķeju? Viņš kļuva par Jērikas pilnā Evaņģēlija uzņēmēju biedru. Tā tas ir. Tā nodaļa tai vietā, viņš tai piederēja. Tas izklausās pārdroši, bet tā ir taisnība. Es esmu pārliecināts, ka Jēzus nebūtu dibinājis neko citu, kā vien pilna Evaņģēlija nodaļu, un Caķejs kļuva par tādu līdz ar Viņu. Tāpēc, lūk, Caķej, dari to pašu.

173 Līdz mēs redzēsimies šovakar, lai Dievs jūs svētī. Es nododu kalpošanu atpakaļ mācītājam.

Kas ir Jēzus?

(Who Is Jesus?)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1964. gada 20. jūnija brokastīs Topekā, Kanzasas štatā, ASV. Svētruna ar numuru 64-0620b ilgst 1 stundas un 7 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2025. gadā.